

Kärringen mot strömmen

(Peter Christen Asbjørnsen)

Det var en gång en man, som hade en kärring som var så ettrig och ilsken, att ingen kunde tas med henne. Mannen rådde inte på henne. Så fort han sa ja sa kärringen nej och tvärt om. En sommarsöndag skulle mannen och hustrun gå ut på åkern och se efter hur säden såg ut. När de hunnit fram till ett sädesfält på andra sidan älven sa mannen:

»Ja, nu är den färdig. I morgon får vi börja skära.»

»Ja, i morgon kan vi verkligen börja klippa den», sa kärringen.

»Vad för något? Ska vi klippa säden? Vi ska väl skära den, vet ja!»

Nej, den skulle klippas, envisades kärringen.

»Skam den som ingenting vet», sa mannen, »men nu har du väl ändå mistat det lilla förstånd du hade. Har du sett någon klippa säden du, va?»

»Inte vet jag så värst mycket, men mer behöver jag inte veta», sa kärringen. »Men så mycket vet jag att man klipper säden och inte skär den. Och nu vet du det»

Det var omöjligt att få henne att ta reson, klippas skulle den.

De fortsatte vandringen under käbbel och gräl. Så kommo de till bron som gick över älven.

»Det finns ett gammalt ordspråk som säger att goda verktyg göra gott arbete», sa mannen, »men hurudan den skörden blir som klippes med ullsax, det skulle jag allt vilja se. Kan vi inte komma överens om att skära säden, va?»

»Nej, nej, klipp, klipp, klipp», skrek kärringen och tog ett skutt och klippte med fingrarna efter mannens näsa. I ilska såg hon sig inte för utan snavade på en stolpe i bron och trillade ner i älven.

»Envis som en fårskalle», muttrade gubben, »men det vore väl ändå märkvärdigt om jag inte skulle få rätt den här gången.»

Han klev ner i älven och fick tag i kärringens hårtofs och så snart hon fått huvudet ovan vattnet sa han:

»Ska vi säga skära säden?»

»Klippa, klippa, klippa», skrek kärringen.

»Jag skall ge dig för klippa, jag», mumlade mannen och doppade ner henne igen under vattnet. Men när han tog upp henne nästa gång så sa hon i alla fall att säden skulle klippas. Då sa mannen till sig själv:

»Kärringen min måtte väl ändå vara spritt språngande galen. Mången är galen och bär sig åt som en klok och mången är klok och bär sig åt som en galen, men en gång till får jag väl försöka med henne.» "Klippa, klippa, klippa", skrek kärringen.

Men han hade inte väl fått ner henne under vattnet innan hon stack upp fingrarna och klippte med dem som man klipper med en sax. Då tappade gubben tålamodet och höll henne både länge och väl under vattnet. Men rätt som det var kändes kärringen så tung och sjönk så djupt i älven, att han måste släppa taget i henne.

»Vill du dra mig ner i älven, ditt troll, så ger jag dig på båten och låter dig ligga där», sa gubben, och kärringen fick ligga där.

Men efter en tid fick han samvetsqual och tyckte att det var rent på tok, att kärringen inte skulle komma i vigd jord, så han begav sig ner till stranden och började leta efter henne utmed älven, Men hur han letade och sökte så kunde han inte

hitta henne. Han tog med sig grannarna och folk från alla håll och alla letade de och sökte nerför älven, men ingen hittade kärringen.

»Det tycks inte nytta något till att leta», sa mannen till slut. »Min kärring gjorde alltid tvärt emot alla andra medan hon levde, så hon har väl fortsatt att göra det också efter döden. Det är bäst att vi letar uppför älven och ovanför fallet, det händer allt att hon flyttat sig uppför i stället för utför.»

De letade alltså uppför älven och när de kommit ovanför fallet så, mycket riktigt, hittade de kärringen. Det var kärringen mot strömmen det.